

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6192/2544

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายสมศักดิ์ อุตสาหะจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2528 มาตรา 4, ป.วิ.อ. มาตรา 158

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฟ้องโจทก์ระบุชดว่า "จำเลยได้บังอาจมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2528 มาตรา 4 และตามประกาศกระทรวง สาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ. 2539) เรื่องระบุชื่อและประเภท ยาเสพติดให้โทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ข้อ 2 และบัญชีท้ายประกาศ กระทรวงสาธารณสุข ฉบับดังกล่าว ชื่อยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ลำดับที่ 20 ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจำเลยได้ทราบประกาศนี้แล้ว จำนวน 8 เม็ด น้ำหนักรวม 0.71 กรัม ไว้ในครอบครองของจำเลยเพื่อจำหน่ายอันเป็นการฝ่าฝืนต่อ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 " และ "จำเลยได้บังอาจจำหน่าย โดยการขายเมทแอมเฟตามีน จำนวน 1 เม็ด น้ำหนักไม่ปรากฏชัด อันเป็นส่วนหนึ่งของเมทแอมเฟตามีน ที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่ายดังกล่าวในฟ้อง ข้อ 1 ก. ให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อไปในราคา 100 บาท อันเป็นการฝ่าฝืนต่อ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 " จึงเป็นการฟ้องตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 หาใช่ฟ้องตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 ไม่ ทั้งนี้ โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องระบุข้อความที่ว่า "ซึ่งไม่ใช่กรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขอนุญาตเป็นหนังสือ " ไว้ในฟ้อง หรือคำนวณน้ำหนักสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายไว้ในฟ้อง ก็เป็นฟ้องที่สมบูรณ์แล้ว นอกจากนี้ พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ยังได้ระบุความผิดฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ไว้ในมาตรา 66 เช่นเดียวกับความผิดฐานจำหน่าย ดังนั้น ฟ้องโจทก์ ทั้งสองฐานความผิดจึงชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ระบุในฟ้องว่า เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2541 เวลาใกล้ค่ำ หลังเที่ยงจำเลยได้กระทำผิดต่อกฎหมาย หลายบทหลายกรรมต่างกัน ซึ่งตรงกับมาตรา 91 แห่ง ป.อ. แม้โจทก์มิได้ระบุมาตราดังกล่าวไว้ในคำขอท้ายฟ้อง ศาลก็หยิบยกขึ้นพิจารณาได้ เพราะเป็นบทมาตราที่ยกขึ้นปรับเกี่ยวกับการลงโทษหลายกรรม ซึ่งมีใช้บทมาตรา ในกฎหมายซึ่งบทบัญญัติถึงฐานความผิดหรือองค์ประกอบแห่งการกระทำผิดที่จะลงโทษจำเลยตามที่ ป.วิ.อ. มาตรา 158 (6) บัญญัติให้โจทก์ต้องอ้างถึง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๗, ๘, ๑๕, ๖๖, ๙๗, ๑๐๒ ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง เพิ่มโทษจำเลยและคืนธนบัตร ๑๐๐ บาท ที่ใช้ล่อซื้อของกลางแก่เจ้าของ จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง, ๖๖ วรรคหนึ่ง (ที่ถูกลบมาตรา ๑๐๒ ด้วย) เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก ๕ ปี ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก ๕ ปี

รวมจำคุก ๑๐ ปี เพิ่มโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๙๗ กึ่งหนึ่ง เป็นจำคุก ๑๕ ปี คำให้การรับสารภาพของจำเลยในชั้นจับกุมเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ หนึ่งในสาม คงจำคุก ๑๐ ปี ริมเมทแอมเฟตามีน ของกลางและคิ่นธนบัตร ๑๐๐ บาท ที่ใช้ล่อซื้อของกลางแก่เจ้าของ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาตามฎีกาของจำเลยเพราะข้อกฎหมายว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ฟ้องโจทก์ระบุชัดว่า "จำเลยได้บังอาจมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๔ และตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่องระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๒ และบัญชีท้ายประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับดังกล่าว ชื่อยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ลำดับที่ ๒๐ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจำเลยได้ทราบประกาศนี้แล้ว จำนวน ๘ เม็ด น้ำหนักรวม ๐.๗๑ กรัม ไว้ในครอบครอง ของจำเลย เพื่อจำหน่ายอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ " และ "จำเลยได้บังอาจจำหน่าย โดยการขายเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๑ เม็ด น้ำหนักไม่ปรากฏชัด อันเป็นส่วนหนึ่งของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่ายดังกล่าวในฟ้องข้อ ๑ ก. ให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อไปในราคา ๑๐๐ บาท อันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ " จึงเป็นการฟ้องตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ หาใช่ฟ้องตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิต และประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ดังฎีกาของจำเลยแต่อย่างใดไม่ ทั้งนี้โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องระบุข้อความที่ว่า "ซึ่งไม่ใช่กรณี จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจะอนุญาตเป็นหนังสือ" ไว้ในฟ้อง หรือคำนวณน้ำหนักสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายไว้ในฟ้อง ก็เป็นฟ้องที่สมบูรณ์แล้ว นอกจากนี้ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ยังได้ระบุความผิดฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ใน มาตรา ๖๖ เช่นเดียวกับความผิดฐานจำหน่าย ดังนั้น ฟ้องโจทก์ทั้งสองฐานความผิดจึงชอบด้วยกฎหมายทุกประการ ส่วนที่จำเลยฎีกากล่าวอ้างว่า คำขอท้ายฟ้องโจทก์มิได้ขอให้ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ จึงลงโทษจำเลยไม่ได้ นั้น ข้อนี้เห็นว่า โจทก์ระบุฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๑ เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยได้กระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทหลายกรรมต่างกัน ซึ่งตรงกับมาตรา ๙๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา แม้โจทก์มิได้ระบุมาตราดังกล่าวไว้ในคำขอท้ายฟ้อง ศาลก็หยิบยกขึ้นพิจารณาได้ เพราะเป็นบทมาตราที่ยกขึ้นปรับเกี่ยวกับ การลงโทษหลายกรรม ซึ่งมีใช้บทมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าฐานความผิดหรือองค์ประกอบแห่งการกระทำความผิดที่จะลงโทษ จำเลยตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๘ (๖) บัญญัติให้โจทก์ต้องอ้างถึง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษ จำเลยมานั้น ชอบแล้ว ฎีกาข้อกฎหมายของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วิชา มหาคุณ · พูนศักดิ์ จงกลณี · ปัญญา สุทธิชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

